

Czilli Aranka Ágota versei

Zsoltár

*Senkiben sem bíztam eleitől fogva
mikor még minden harmóniát
hazudott körülöttem
ennem-innom volt mit
s kinőtt ruháimból
újakra öltöztem
amikor hittem a gügyögést
ölben elringatást
már akkor is éreztem
a csókokon átszivárgó hiányt.*

*Születek
mert kilök magából
az örvénylő nemlét –
porból légy anyaggá
s mozogjon benned a vágy
keresni valamit
ami otthonná szelídíti
a hasító magányt!*

*S bár a szép híves patak
csobogása néha belédhallszik
senkiben se bízz szarvasgida
csak a vadász lába alatt
megreccsenő száraz ág jajában!*

Átalakulás

*A felnőtté válás pillanata az,
amikor először feszül meg az ember
gerince a világűrnyi magány súlya alatt.
Szép szomorúan körülnéz,
és nem lát mást, csak távolban
sziporkázó csillagokat:
a dölyfös, elérhetetlen, hideg úr
párái homlokán kicsapódnak,
és fájdalmak közt kiszül magából mindenkit,
akiről addig azt hitte, összetartoznak:
gondos anyját, hős apját (ha volt olyan),
távoli testvért, kedves rokonokat,
és fölegyenesedik, mint Atlasz,
vállán egyensúlyt keres
a mélymagas felelősségtudat.
A felnőtt pengeélen táncol,
hazudni tanul magának,
és ráncos homlokával a halál felé halad.*